

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LO POLLO.

UAN arribava 'l dilluns á la nit al Circo eqüestre, al anar á passar la porta principal me topo ab dos joves y escolto, sense voler, la següent conversa:

—Vas á dintre?

—Sí.

—Hi veurás á n' en Romero Robledo.

—¿Y donchs que l' han contractat? Déixamhi corre á veure si treballa.

Y vá ficarse á dintre de una robolada, considerant tal vegada que encara que 'l gefe dels húsars no treballi á la Plassa de Catalunya es un home que desempeña un dels principals papers entre 'ls clowns de la política conservadora.

Allí estava, ab un clavellat al tráu, que per aixó de dur clavells li diuen *lo pollo*, rodejat de un húsar inválit, lo Sr. Cabirol, candidat derrotat per Arenys de Mar; y de tres húsars efectius, soldats rasos del escuadró: lo diputat Valenti, en obsequi del qual varen ferse 'ls jochs de mans de Mataró; lo diputat Sedó, de pèl lluent y maneres desenfadadas, y 'l célebre Turull, inventor de las víboras y orador de primera forsa, que si no sab fer discursos sab ferse en cambi bonas casas al carrer de Fernando, lo qual es un argument molt poderós en pro de la valia de un diputat.

Y al véure 'l acomanyat de semblant modo ¡pobre pollo! varem recordar aquell redolí de l' auca del hijo malo:

«Vá con malas compañías.»

Y per acabarho de arreglar, al terminarse la funció y sortir en Romero del Circo, tot apressurat y esbufegant vá reunirseli..... ¿qui dirian?

¡Lo célebre Fontrodona!

Quan surt ell, lo Circo sembla que quedi desembrassat.

No sabem quin efecte devia produhir aquella mole al gefe dels húsars. Duptém molt que arribés á reclutarlo, y no certament per falta de ganas, sino per una circumstancia més poderosa: per falta de un caball capás de sostenirho.

Hi ha que advertir que 'ls húsars son la caballeria lleugera; y no tothom es bó per formar part de un escuadró de caballeria. A alguns los hi falta la talla; á alguns altres los hi sobra l' amplada.

Per alguns la vinguda de 'n Romero Robledo, ha sigut lo mateix que la vinguda del Esperit Sant. Per exemple: aquí tenen al Sr. Maspons, qu' está

com lo sepulcre de Mahoma, es á dir: en l' ayre. Ell no es húsar; pero es molt capás de ferse'n perque l' hi aprobin l' acta que t' suspesa, y ab aquesta idea, sens dupte, vá anar fins á Granollers á rebre 'l gran personatge. Desenganyarse: á certas alturas s' hi arriba velant com l' águila ó arrastrantse com lo cargol: tot es qüestió de tenir alas ó de tenir closca.

Aquí tenen també als Srs. Puig y Valls y Nadal, que tots dos se troban en l' ayre, com lo Sr. Maspons. L' un y l' altre s' esmeran en obsequiar á qui mes puga, al pollo antequera. Tots dos volen guanyarli 'l cor, seduhirlo, arrastrarlo: tots dos l' hi somriuen, y d' amagat l' un diu mal del altre, de tal manera que vostés dirian qu' es un pas de comedia.

¡Pobre gent! Tots s' encomanan á San Romero Robledo, y ningú 's recorda del cos electoral.

En Romero Robledo s' ha negat á rebre serenatas y altres obsequis públichs, y ab aixó ha demostrat que tenia més talent que 'ls que tractavan de tocar lo bombo.

Ell se recordará que sent ministre de la gobernació, quan lo del gas, vá comparar á Barcelona ab Naval-carnero; y per la seva part Barcelona no 'u ha olvidat encare.

Potser sí que la nostra capital hauria confirmat aquella apreciació. Ja es sabut que 'ls *carneros* tenen una circumstancia. Si se 'ls fá babarotas, cotan.

De totas maneras l' ex-ministre se 'n durá sempre un recort inolvidable de la nostra terra.

Per més que haja seguit las fábricas qu' encare treballan, ell no ignorará, per la ley del contrast, que n' hi ha moltes que están paradas.

Precisament, trobantse ell á Barcelona, entre 'l dinar que vá donarli D. Fernando Puig y 'l que vá oferirli 'l ajuntament de la industriosa vila de Sans, vá ressonar en nostra capital un badall horrible, espantós, un badall molt semblant al que fan los moribundos.

Eran los obrers que venian á turbar la digestió de tanta gent felissa; los obrers ab moltes ganas de treballar y ab gens de feyna; los obrers que imploravan la caritat de Barcelona, desesperats d' acudir á las autoritats en demanda d' ausili.

Lo cas será molt satisfactori per aquesta gent que s' afanyan en obsequiar al polítich més llest que ha recorregut la nostra escena pública. Aixís, quan torni á Madrid, podrá dir:

«A Barcelona s' hi menja molt bé: allá qui no té pá, s' alimenta dels fruits de la política conservadora. Por todas partes brotan gérmenes de prosperidad. Todo vá bien, muy bien, remonísimamente bien. Hem tingut la gracia de convertir als més pobres en senyors. Ja ningú treballa.»

Y nosaltres dirém: «Endavant, y que duri tant com puga! Al menos no podém negar que si 'l pá 'ns falta, sempre tenim un *pollo* al galliner de la política.»

P. K.

OTAS las festas tenen cap-vuitada. Dilluns fou festa per nosaltres, y ja que 'l dia mateix no poguerem, la celebrém avuy. Si: en dilluns caigué l' undécim aniversari de la revolució de Setembre.

Fetxa memorable es per nosaltres la del 29 de Setembre de 1868, fetxa que quan més s' allunya es més solemne y més volguda. Aixís son sempre las grans afeccions del home. En los aconteixements de la vida, passa lo mateix que ab los homes ilustres; després de la mort es quan més s' admira sa grandesa. Llavors la passió s' ofusca davant dels raigs del sol de la gloria.

La revolució de Setembre representa l' entrada d' Espanya á la vida moderna, l' encarnació del dret en las nostras lleys, l' inauguració solemne de un período de llibertat, la santificació dels drets de l' home, en una paraula lo primer pas de la democracia en lo camí de la seva realisació práctica.

Per aixó aquesta revolució, á pesar de tots los esforços, de totas las iras y de totas las reaccions es viva encare. Sos errors se purifican: la sembradura germina dintre de las conciencias, y no 'u duptin: no faltará 'l dia de la cullita.

Los periódichs francesos discuteixen actualment sobre si es millor expulsar als jesuitas, ó deixarlos estar; pero trayentlos totas las facultats.

Un periódich qu' está pèl segon sistema, diu: «En aixó opino com los dentistas: millor es curar que arrencar. Als jesuitas com als caixals: deixinlos; pero que no fassan mal.»

Durant las festas cada dia va haberhi iluminacions, cada dia, menos lo dilluns.

Dilluns, aniversari de la revolució de Setembre. Afortunadament aquesta es una d' aquellas cosas que precisament perque 's quedan á las foscas se veuen més.

Continuan las pelegrinacions. Lo dia tres de Octubre vá haberhi una que vá sortir de Lleyda y vá anarse'n á Montserrat.

A Montserrat vuit dias avants ja no deixavan dormirhi á ningú, y als que hi arribavan se 'ls treyan del davant ab la major frescura.

Ja se sab, perque 'l bestia estiga ab comoditat, es necessari rebre 'l ab los corrals bèn nets y orejats.

Are aviat s' enviarán 22 mil homes á Cuba.

Pel moment queda autorisat lo capitá general per girar diariament 50 mil duros contra 'l govern.

La insurrecció gracies á Dèu ja está acabada. Lo país ha entrat en un període de convalescència. Pero las sangrias encare rajan.

A Málaga l' Ajuntament tèn fencats quatre estudis per falta de fonsos.

En cambi l' Ajuntament de Málaga diumenje passat va gastarse 4000 rals en una professó. Per tot arréu los conservadors se deixan coneixe: molts professons y pocas llettras: molt amor á la religió y poch amor á la dignitat humana.

Han agafat al general Lagunero: l' han trobat malalt y l' han detingut.

Pero 'l general Lagunero havia sigut donat de baixa; no es general, y per lo tant se veuran ab un embull per encausarlo.

En veritat no s'apura 'l govern per tant poca cosa. ¿No era ja general en Lagunero? Aixó ray, l' en torna á fer, y aixís podrá judicarlo ab més severitat.

Aquest procediment mateix se usa ab los galls d' indi 'l mes de Desembre.

¿Recordan las pelegrinacions á Roma?

Los periódichs ne's deyan: «Lo papa es italiá, y no obstant l' ha entés tothom. Aixó es un miracle.»

Donchs, mirin: are ha arribat á Barcelona una companyia dramática italiana, dirigida per la Tessero y en Morelli. Funcionan en lo Teatro Principal, y 'l públich los aplaudeix ab verdader entusiasme.

També parlan italiá, y tothom los entén.

Y aixó no es cap miracle: es sencillament que parlan lo llenguatge de l' art y 'l llenguatge de l' art, es lo llenguatge universal.

A Fransa 'ls legitimistas tractan de fer un gran banquete dintre del castell de Chamberd.

Y un corresponsal del *Brusi* diu:

«Lo govern no pot privals'hi, desde l' moment que consent banquetes radicals.»

Lo *Brusi* no considera que 'ls radicals están adintre de las institucions republicanas, mentres que 'ls legitimistas, si la República no s' hi tornés, en lo banquete projectat fins foren capassos de menjarsela.

Un exemple: Aquí en Espanya son lícitas y corrents las pelegrinacions carlistas. ¿Consentiria 'l govern una pelegrinació republicana?

De segur que 'l *Brusi* 's desmayaria, porque la lógica d' aquest diari consisteix en mirar sempre per casa. Fà com aquell gitano que tirava una pesa de dos en l' ayre, surtia cara y deya:—Jo guanyo: surtia créu y deya:—Tú perts.

A Manresa tres ó quatre pelegrins fréstechs, ván empéndrelas ab un carreter á garrotadas, omplint-li 'l cos de verdanchs, tot porque van sentir que 's burlava de las pelegrinacions.

Qualsevol creuria que aquests gats masqués ja son á la gabiá.

Pues no senyors: se passejan molt campants, y van dihent per tot arréu, que com que l' arcalde es dels seus no 'ls hi farán res.

Recomaném aquest assumpto al jutje de primera instancia.

Lo dimars que vé al Circo eqüestre 's donará una funció á benefici de la classe obrera necessitada.

Es un obsequi dels empresaris Srs. Chiesi y Alegria.

Y aquí es de veure, com entre mitj de las majors tristesses, sempre surt alguna *alegria*.

A Vall-llobrega duran un ball en presencia del arcalde y s' hi presenta una pareja de civils de Palamós, exigint que se 'ls firmés la presentació.

Respon l' arcalde que no podent deixar lo ball y havent de respondre de l' ordre, passin més tart per l' arcaldia, ahont omplirá 'l requisit que l' hi demanan.

La contestació dels civils, va ser treure's unas manillas ab l' intent de agarrotar al arcalde, preferint expressions tant indecorosas contra l' autoritat, que no 'ns atrevim á reproduhirlas.

Com que 's tracta de un cós honorós y apreciable, creyém ferli encare un favor, posant lo fet en coneixement del comandant del tercio.

Diumenje vá estrenarse al Espanyol un drama molt interessant: se titula «El cuchillo de plata» y es un arreglo del francés.

Encare que traduhit per dos dels redactors de la *Campana*, aixó no 'm priva d' alabar l' obra, fent cas omís de la traducció, y dech dir la veritat: l' obra es sorprenent per lo ben tramada: l' ánimo del espectador queda sospès y juna cosa estranyal ningú se 'n vá y aixó qu' es llarga, fins que ha caigut lo teló, porque fins en lo darrer moment l' interés es sostingut sempre.

Diumenje á la tarde torna á posarse: vájinla á veure y passarán un rato agradable.

Una novedat:

Als venedors d' objectes que durant las firas van llogar barracas á la Rambla y que cridavan per atreure als compradors «A ral y á ral y mitj pesal» l' autoritat vá privarlos de pregonar la seva mercancia.

En cambi als autors del programa que van dir que hi hauria retreta y no vá haverhi, missa de companya y no vá avernhi, manifestació industrial y no vá haverhi; sortidor d' aygua de Colonia, rezatas, dinar pèls pobres etc. etc. etc., y no vá haverhi res de lo anunciat, ningú 'ls ha dit res. La corda sempre 's trenca per lo més prim.

REVISTA DE LAS FESTAS.

(DIÁLECHS EN UN CEL-OBERT.)

—Bon dia, senyora Pona.
—¿Qué tal, donya Reparada?
—¿Ja deu estar preparada per 'nà á seguir Barcelona?
—¡Ah, jo sí! Y vosté ¿que fa?
—¡Ay! Jo estich fatal, no gosol... Sort tinch de que ja suposo que vosté m' ho explicarà.
—Si senyora. Cada nit quan torném la cridaré, y desde aquí l' hi diré tot lo que haurá succehit.
—¡Ay, gracias! Estiga bona.
—Me 'n vaig; hasta la tornada.
—Abur, donya Reparada.
—Passiho bé, senyora Pona.

(Primer dia.)—¡Pst!—Ja va.
—Veu, ja torném de passeig.
—Y ¿ha anat tot bé?—Molt mareig, pòls, y pari de conía.
—Créguim, casi bé no sè d' hont diable surt tanta gent.
—¡Quin soroll! ¡quin moviment!
—Y avuy ¿que havian de fé?
—Tocava fer la retreta.
—Ja ho he llegit, es vritat.
—¿Que tal, que tal, l' hi ha agradat?
—No senyora; no l' han feta.

(Segon dia.)—Ja torném.
—Dèn la guart; ja la esperava: quan veyá que tant tardava pensava; ja no 'ns veurém.
—Casi he estich fastidiada.
—¿Y aixó? ¿que hi ha hagut de non?
—Qu' es un ximple aquell que 's moe per 'nà á rodá.—¡Pastarada!
—¿Que ha passat?—He succehit una cosa molt estranya: ¿sab la missa de companya?
—Sí, senyora.—No s' ha dit.

(Tercer dia.)—Dèn la guart; ja torném altra vegada.
—¡Alsa, quina passejada! Avuy si que veuen tart.
—Hem seguit tot Barcelona del no al altre cantó, y m' he aberrit de debò.
—Calli, calli... ¿qu' enrahona?
—¿Y 'ls grans focs qu' ara han tingut, tant bonichs, tan colossals?
—¿Vol di 'ls focs artificials...?
—Si senyora.—No n' hi ha hagut.

(Quart dia.)—¡Senyora Pona!
—¡Ay, ja surto! Santa nit.
—Vaja, ¿avuy s' ha divertit?
—Psè! Hem passejat una estona junt ab la senyora Antocia, buscant ab molta a enció aquell hermos sortidor d' aygua pura de Colonia.
—Sí? ¿Qué deu ser honiguel!
—¿Y 'n donan á qui 'n demana?
—¡Ay... calli, santa cristianal! Lo sortidor... no s' ha fet.

(Quint dia.)—¡Mare de Dèu!
—¿Qué tèn, donya Reparada?

—¡Arribo tota eselafada. !
—¿Y aixó?—¡M' hi orsat lo péu! Hem anat á Sant Bertran, casi pelantnos de fret, y hem esperat á péu dret la explosio del gran volcan.
—¿Que tal?—Res; mistos de brasa quatre cohets... y acabat.
—¿Es dir que no l' hi ha agradat?
—Cá! Un bunyol com una casa.

(Sext dia.)—Molt bona nit.
—¿Qué porta avuy lo programa?
—Tot auencis de camama.
—¡Bè s' ha sentit prou burgit!
—¡Oh, 'l burgit de cada dial! Ues quants llums mal colocats, quatre pendons estripats... Res... miséria y companyia.
—Si qu' es magre aixó.—¿Sab l' exposició industrial y la festa al camp?—Sí tal.
—Donchs no s' han portat á cap.

(Séptim dia.)—¡Ay! ¡Uf!—¿Qué tèn? Casi no pot respirar!
—¿Que tinch? Si l' hi haig de dir clar ni jo mateixa no 'n sè.
—Havém caminat un' hora, hasta la punta del moll, casi bé ab fanch fins al coll per véureho tot de la vera.
—¿Per véureho tot?—Sí!—Bè ¿qué?
—La festa de la marina.
—¿Qué deu havé estat divina!
—No senyora; no han fet ré.

(Últim dia.)—Ja hem tornat!
¡Ay, estich mitj reventada!
—Y donehs, donya Reparada, digni, digui, ¿l' hi ha agradat?
—¿Qué vol dir?—Dona, la festa!
—¡Qué festa ni qué jarana...! Ja hem perdut bé una senmaza: ¡gracias á Dèu qu' está llesta!
—¡Guapo, bon nap n' havém trett!
—Si, senyora; es la vritat.
—¿Qué?—Que 'ns han ensiburnat y de festas... no n' han fet.

C. GUMÁ.

N malaguenyo (havia de ser de la terra de 'n Canovas y del Feo) ha inventat uns polvos que si 's disolen ab aygua, surten sardinas.
Per una pesseta 'ls envia ahont se vulga que 'ls hi demanin.

Jo crech que l' operació 's fá de la següent manera:

Vostés disolen los polvos y 's quedan sense sardinas y sense pesseta.

En cambi l' inventor se compra ab la pesseta una lata de sardinas, y exclama:

—Ja 'u veuen: d' aquells polvos n' han sortit aquestas sardinas.

Al Ferrol hi ha hagut una alarma.

Y un periódich ministerial dona explicacions, dihent: «No hi ha que alarmarse: las precaucions militars que s' han prés no s' han fundat més qu' en un disparo.»

Pues precisament per aixó hi ha qu' estar alerta. Sempre 's comensa del mateix modo. Per un disparo.

¿Ho senten? Pel primer.

Una observació:

La política conservadora tèn dos representants: Arsenio y Antonio.

Tots dos comensan ab A.

Y es fácil que la política conservadora no passi de la primera lletra.

Un periódich de Madrit, ocupantse de la probable abolició de l' esclavitut, publica 'l següent redol:

«Los negros ya se hacen ropa y usan sombrero de copa.»

Traducció més exacte que l' original:

«Los negritos já 's fan roba y usan sombrero de còba.»

També á Madrid hi ha hagut alguns cassos de persones que han mort de gana.
 Jo 'm creya que la miseria no la coneixiam més que á provincias.
 Pero senyors ¿hi ha miseria á Madrid?
 Obro un periódich y llegeixo que l' abono del Real ascendeix á alguns millons.
 Aixó 'm fa creure que 's que s' han mort de gana ho han fet espressament, no més que ab l' objecte de desacreditar al govern.

Als Estats Units hi ha periodistas que cobren 12 mil duros al any.
 Aquí també.
 Aquí 'l fiscal de imprenta s' encarrega de clauyáns'ls.
 Y jo puch assegurarlos que son duros, y que no 'n cau cap á terra.

Lo volcan vá cambiar de domicili.
 De la cima del Tibi-dabo vá baixar á mitja montanya de Montjuich.
 Ja se sab: en aquestas lutzas, sempre guanya l' element militar.

Va susprende's la projectada serenata en obsequi de 'n Romero Robledo.
 ¿No saben perquè?
 Un conservador vá dirrho: — «Nosaltres, deya, tenim un horror invencible als pitos y á las flautas, á las flautas y als pitos.»

Segons los periódichs ministerials, la democracia treballa.
 Bò es que treballi algú, haventhi tantas fábricas paradas.

Alguns periódichs conservadors se burlavan aquestos dias de la revolució de Setembre.
 Entre ells, alguns n' hi havia, qu' en temps dels governs revolucionaris estavan al seu costat y s' asseyan á la seva taula y menjavan del seu pressupuesto.
 Aquests periódichs se proposan matarnos.
 Are sembla que s' han proposat fernos morir..... de riure.

—¿Qué 'n farán los inglesos del rey dels zulús?
 —De primer se l' enduran á Lóndres, com á rehen dels presoners que 's zulús han fet als inglesos. Després l' hi farán firmar la pau. Després l' obligarán á abdicar en un príncep amich de l' Inglaterra. Y quan tot siga acabat lo tancarán dintre de una gabiá, y l' ensenyarán á pesseta la entrada.

Un concell als fabricants de volcanes.
 Quan vulgan tornarne á fer algun, recórdinse que l' incendi d' alguns pallers no falta quí 'l vá pendre per una aurora boreal.
 Déixinse donchs de pólvora y cops á la palla.
 Al cap-de-vall, ¿que eran las festas d' aquest any sino palla?

Aquests dias de firas vaig sentir una frase de primer ordre.
 Eram á la fonda ab un foraster y ván servirnos un tall de peix passat. Lo foraster vá cridar al mosso y vá dirli:
 —Noy, me sembla que aquest peix ha perdut la nit.

Cettivayo, lo rey dels zulús, al últim ha caygut en poder dels inglesos.
 Sens dupte ell pagarà la festa pèl seu poble.
 A Europa succehiria tot lo contrari.

Un periódich francès, *Le Charivari*, ha publicat una caricatura realment inspirada.
 Se tracta de un miracle obrat sense l' intervenció de la verge de Lourdes.
 Un pobre coix arriba á un poble y demana caritat; al poble la mendicitat está prohibida; un municipal lo véu y l' hi corra al darrera. Pero 'l coix deixa las crossas y s' escapa lleuger com una dayna.
 ¡En quin temps hem arribat!
 ¡Fins los municipals fan curacions miraculosas!

Si ván anar á veure 'l volcan s' haurán convenut de una cosa, y es de que aquí á Espanya tot se falsifica.
 Se falsifica 'l paper del Estat, los bitllets de banch, los marchamos, las monedas, desde l' or á las pessas de dos y als xavos morunos.
 No més faltava que 's falsifiquessin los volcanes, y d' aixó se 'n ha encarregat la comissió de firas y festas.

A cert cassador de Vich
 jo 'l sarró l' hi vaig posar,
 y ara 's erema si l' hi dich,
 que jo 'l vaig ensarronar.

—¡Mestre, son molt de la bromal
 —¿A mi mestre 'm gosen dir?
 ¡Sino se gens da llegir
 ni se fer corra la píoma!

L' altre dia 'l senyor Sans
 ab afany los guants buscava,
 y al cap d' un' hora trobava,
 que ja 'ls portava en las mans.

Que may no dorm sol m' ha dit
 lo fill gran de la María,
 y es que dorm en compayia...
 de las pussas que tè al llit.

—Jo faig d' home hó, Climent.
 —Donchs, hoy, senyal que 'ts dolent.

F. LLENAS Y B.

Un xicot fadrí fuster vá barallarse ab un altre, fadrí manyá.

L' endemá deya aquell:—Es un pillo, m' ha romput quatre dents.

Y jo l' hi observava:—¡Mosca! Quin cop de puny més solemne!...

—¿Com s' enten cop de puny?
 —¿No dius que t' ha romput quatre dents de la boca?

—¡Oh de la boca ray, ja l' hi perdonaria: ¡cuatre dents de una serra molt bona que vaig deixarli.

Un metje vá tenir la desgracia de que se l' hi morís un dels seus clients més richs.

Al cap de pochos dias rebia un estuigi, y á dintre hi trobava un magnífich cronómetro d' or ab la següent targeta:

«Al doctor A....los heréus agrahits.»

Una vella devota á la seva neta, xicota molt aixerida:—Mira, mira Roseta lo que diu la Revista de la pietat: al país de la gent negra no més pöden anarhi cinch missionistas, y hi há més de cent mil salvatjes.

Resposta de la Roseta, tota conmoguda:—¡Ay pobres salvatjes! ¡Y quina racció més magre!

A un home corrido l' hi preguntavan quina cantitat se necessita per anar á pendre las ayguas de Vichy.

—Jo 't diré, responia, si un hi vá tot sol, lo menos que pot gastar son vint duros diaris; are, portanhi la familia ab déu duros se passa molt bé.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Gatada*.
2. ID. 2.ª—*Micaló*.
3. MUDANSA.—*Bonadona, Pona, Tona, Mona.*
4. ANAGRAMA.—*Sorra, arros, rosa.*
5. CONVERSA.—*Masnou.*
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—6 7 8 9
9 8 7 6
7 6 9 8
8 9 6 7
7. CAVORIA.—*Las Amazonas.*
8. GEROGLIFICH.—*Hi ha homes que sent ases son decentes.*

Ha endevinat totas las solucions lo ciutadá Bigoterás; n' ha endevinadas 7 F. Esquins y Peret; 6 Pollo Antequerrano; 5 Rus de Kalaf, Sanfeliu y J. M. P. 4 Babau Sistella; 3 Hera'd y Garrell y Garrofa; 2 La Ninoni; y 1 no mes Beneyt del cabás y Quimet sastre.

XARADAS.
I.

—Ja veurán que será hermós
 lo tot qu' están preparant.
 —Segona, 's vaig dir, no ho crech.
 —¿No prima creureho .D. Juan?
 —No senyor; jo no crech papas
 ni de que es puga imitar
 fenómeno tan grandios
 ab alguns milers de rals.

XATO.

II.

Ma primera y ma segona
 quant son ben *tes* cera quarta
 són un bon tot; fá molt temps
 que 's guerrerres ja no 'n gastan.

XICH.

MUDANSA.

Tot es prenda de senyora
 tot es un marino antich
 tot es nom abreviat d' home
 tot es diosa; prou tè dit.

XIM.

ENDAVINALLA.

Soch redanxona y petita
 no més menjo quan m' en donan
 y l' amo está molt content
 si 'l menjá 'm surt per la boca.

XARAM.

SINONIMIA.

Lo meu total es molt gran;
 ó tan petit que no 'l veus;
 y n' hi ha que valen molt,
 pero aquestos son de paper.

XUANOT.

TRENCA CLOSCAS.

Hemeteri, Anton, Andreu, Ignaci, Leandro.
 Formar ab las primeras lletras un nom d' una ciutat extrangera.

B. S. DE VENDRELL.

CONVERSA.

—Que tens Perico.
 —Tinch un mal de cap que 'm mata.
 —Las tévas calaveradas.
 —No ho creguis.
 —Proba de posarte sobre
 —Qué?
 —Ja ho hém dit.

PAMPLINAS.

GEROGLIFICH.

M : D Inglaterra
 D D D L
 1879
 1812

UN PILOT DEL MASNOU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d' insentarse 'ls ciutadans Babare Sistella, J. M. P. Rus de Kalaf, Felix Barber, Hera't y Sauproniano.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Sarecan, Tofula, Pepet Lano, Josepet Nogués, Y. Sarrís, A. Freixa, Escarós de B. Nou, Noy Rich, Parera y peras, Mitja cerilla, Quimet Sastre y Pere Ba-luerna.

Ciudadá Noy de sucre: Publicarém lo trenca-caps.—Garrell y Garrofa: Idem logogrifo y trenca-closcas.—La Ninoni: Lo seu trenca-closcas també hi anirà.—M. Ribas: Idem problema aritmétich y textura.—J. Antich: Idem lo que 'ns envia J. Rovira y Ramon: Publicarém lo geroglifich.—J. P. Valllóbraga y M. P. Palamós: Quedan servits.—S. V. Vich: Ha sortit á l' esquella.—S. Gomila: Té rahó; la temporada s' acaba; pero de tots modos fassa 's cárrech de que originals de actualitat y exigencias per la bona combinació del número poden més que nosaltres.—P. Ll. Torruella: La noticia no es de la indole del nostre periódich se tracte de una desgracia que mes val respectarla.—Gotdelabó: Jo 'l bat-jo ab lo nom de Got-de-vi-hó. De segur que quan vá escriure aquella carta plena d' insuls 'l hi havia fet mal, y no vá tenir prou esma per escriure siquiera 'l seu nom.—Pau Colom: Deixi que la fassan y 's atacarem com se mereixen: no-altres no condemnem las intencions sine 'ls pecats y ha de considerar que podrian arrepentirse.—C. Rossell: La idea de la poesia es pech nova, y la forma no molt perfecta.—Bonas obras. Lo millor, quan passa una professó es no mirársela lo que ha fet lo rector del seu poble ho fan tots.—Sios: Donguins noticias de verdadera importancia: no-saltres hém de buscar avants que tot lo que interessa als lectors.

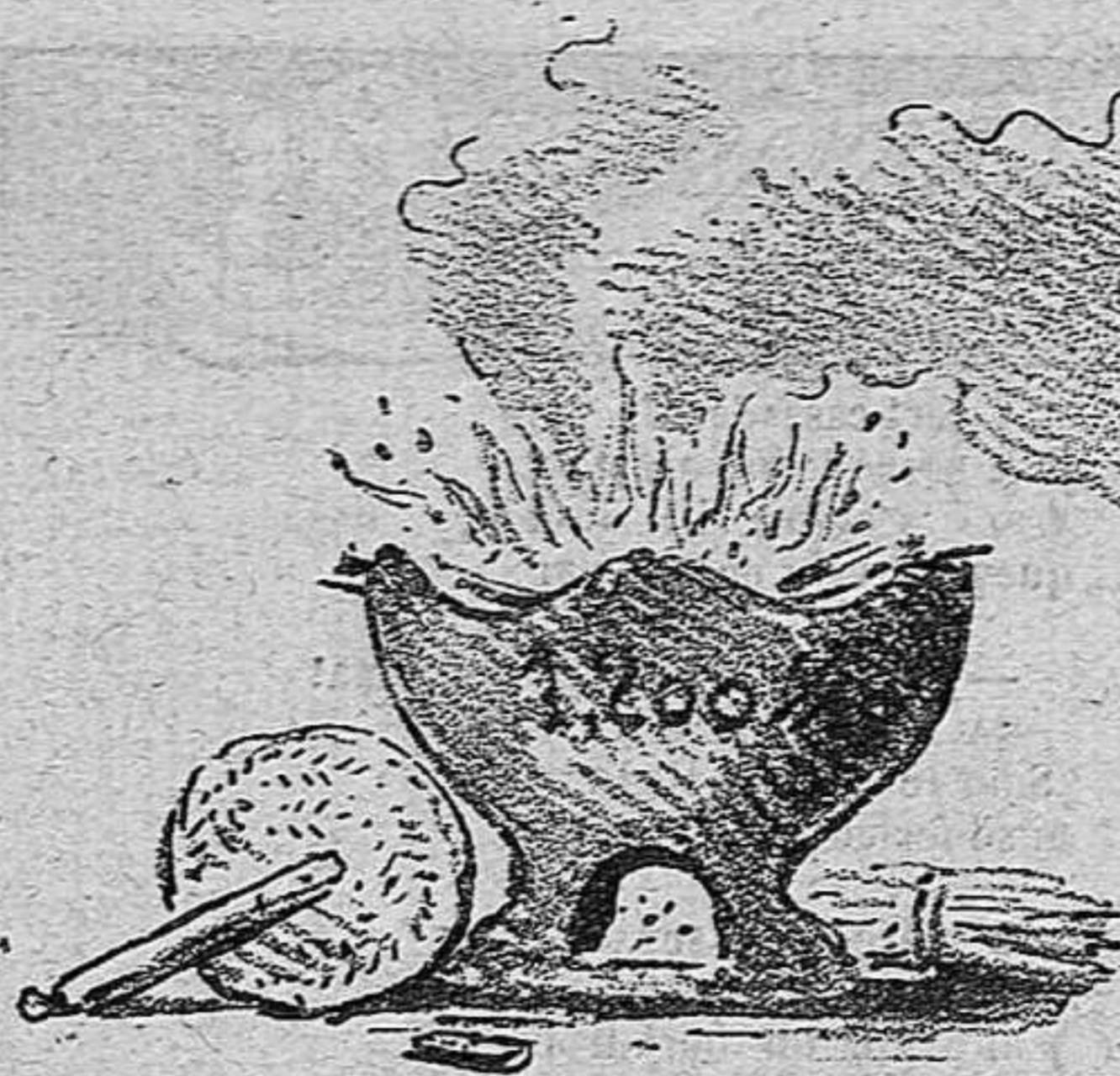
LOPRZ. Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

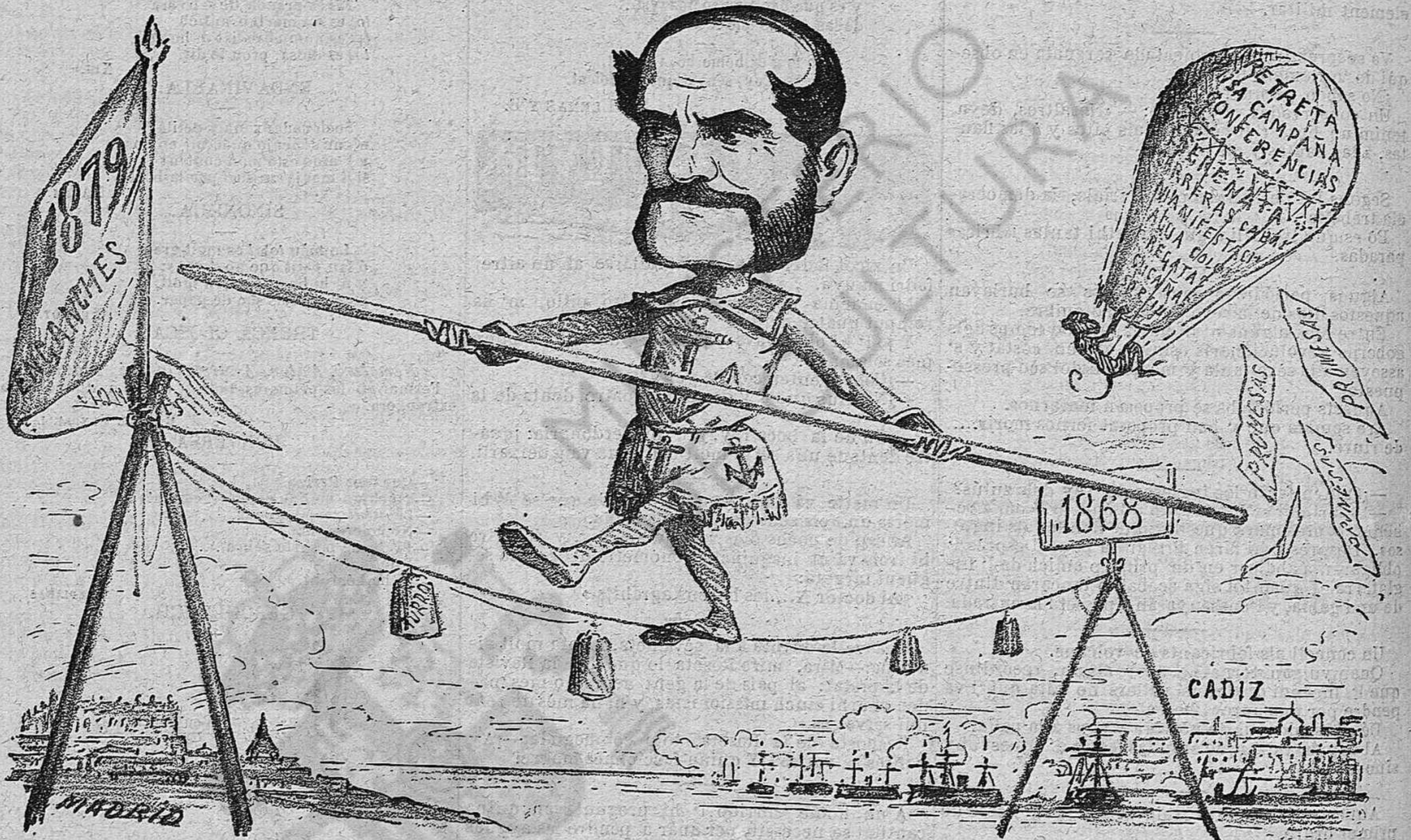
—¿Qué diu, que vol ensenalls? No 'n trobará pás en lloch de Barcelona; tots son al volcan.

Un volcan nos ván doná molt car, y molt casulá.

Y encare está esperant l' explosió final.

¡Qué 's desenganyin! Lo gran funábul es aquest.

Una cosa que no estava anunciada: la vinguda de *Romeros de Lourdes*.

Apoteosis de las fiestas.

Nos han ensarronat. Está clar, com que som de fora!